

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרָטֶת צו תַּעֲנִית בְּכוֹרוֹת י"ב נִסָּן ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁ"י

בחמש היום לומדים שמשה רבינו מקריב קרבן חטאת וקרבן עולה ביום הראשון של ימי המלואים. משה הזה דם סביב המזבח, ובזאת הכשיר אותו לשמש עבור הקרבנות.

תהלים / יום י"ב לחדש פרקים ס"ו-ס"ח

בתהלים של היום ישנו פסוק "**ברוך ה' יום יום**". מדוע נאמר יום פעמים?

כל פעם זה נכתב עבור אחת הדרכים בהן אנו עובדים את ה' מידי יום.

ה"יום" הראשון נכתב עבור דברי הקדשה, כמו קיום מצוות ולמוד תורה. "היום" השני מכון על הדברים שאנו רגילים לעשות כמו אכילה, שינה ומשחקים. גם הדברים האלה יכולים להיות לשם שמים.

בגמרא אנו רואים שהלל הזקן נהג לומר שפסוק זה מלמד על בטחון בה'. אם מוצאים מאכל יפה ומשבח, איננו צריכים לשמר אותו לשבת, נשתמש בו היום. ה' בודאי יתן לנו ברכות חדשות מחר ויזמן לנו משהו אחר מיוחד לכבוד שבת.

המגיד מלמד עוד סבה מדוע לא לשמר לשבת. אדם יכול לחשב שאוכל משבח ראוי לשמוש רק בשבת, באשר האכילה היא מצוה. אבל לומדים מפסוק זה "ברוך ה' יום יום" – ששתי הדרכים של עבודת ה' הן מיוחדות. יכולים להשתמש באוכל משבח ביום רגיל באופן שישמח את ה'.

תניא / לקוטי אמרים פרק ל"ט (י"ב ניסן שנה פשוטה)

לפעמים אדם מקים מצוה מסבה לא נכונה- למשל ללמד הרבה תורה כדי שאנשים אחרים יחשבו שהוא חכם.
אם אדם מקים מצוה באופן כזה, המצוה הזו נמצאת בגלות. אבל ברגע שהוא עושה תשובה, המצוה יכולה להתרומם ולעלות לה.
זו הסבה שחז"ל אומרים שטוב ללמד תורה ולקיים מצוות אפילו אם לא עושים אותם ממש מהסבות הנכונות (שלא לשמה), בגלל שהתורה מבטיחה שכל יהודי יעשה תשובה והמצוה יכולה לעלות לה.
כל זה באם האדם מקים את המצוה מסבה לא נכונה.
אבל אם מישהו מקים מצוה ללא סבה, ללא כונה, ברגע שהוא מקים את אותה המצוה מסבה טובה עם כונה לשם שמים, המצוה שקיים קודם גם היא מתרוממת לה.
אם מתפללים ללא כונה, בפעם הבאה שמתפללים עם כונה, כל התפללות שלנו עולות לה. אין צורך לעשות תשובה מיוחדת, אפשר רק ללמד ולהתפלל עם הכונה הנכונה בפעם הבאה.

היום יום / י"ב ניסן

בשנה שבה נכתב ה"היום יום", תאריך זה יצא בשבת. לכן הרבי מלמד על מנהגי שבת הגדול.
ישנה הפטרה מיוחדת לשבת הגדול ואומרים חלק מההגדה בשעת המנחה.

~

אחרי יציאת מצרים, היהודים החלו להיות מכנים "צבא ה'". אבל במקומות אחרים היהודים מכנים "עבדים". מה ההבדל?
משרתים וחילים עובדים קשה מאוד. לפעמים הם עושים דברים מאוד מרובים. אבל רק לחילים יש מסירות נפש. הם עושים דברים מסכנים בגלל שהם שומעים לכל מה שאומר להם המפקד.
היהודים במצרים לא קבלו יחס טוב מהמצרים. ועדין הם שמרו על השמות היהודיים שלהם, על השפה היהודית, ועל הבגדים היהודיים. הם ידעו שה' הבטיח להוציא אותם.
מי שמתנהג כמוהם הוא חיל בצבא ה', וה' יעשה לו נסים.

ספר המצוות / מצות לא תעשה שכ"ב

המצוה היומית, **מצות עשה שכ"ב** נלמדת מהפסוק "לא תבצרו אש בכל מושבותיכם ביום השבת".
חז"ל שואלים שאלה חשובה, האם אין הדלקת האש אחת מל"ט אבות מלאכה? הרי ה' כבר אמר שלא לעשות מלאכה. ה' לא נותן את אותה מצוה פעמים, אלא אם לומדים ממנה משהו חדש. מדוע ה' אומר שלא להבעיר אש?
חז"ל מסבירים שה' אומר שלא להעניש אדם בשבת, אפילו אם ענשו שרפה. בית הדין למד מכך שלא לדון שום דינים בבית הדין בשבת.

רמב"ם / הלכות שבת פרקים י"ב, י"ג, י"ד

ברמב"ם היום לומדים על שלוש מלאכות: לא להדליק אש, לא לכבות אש ולא לטלטל בשבת. אם

החלה דלוקה בשבת, אסור לכבות אותה בעצמנו אלא אם זה במצב של פקוח נפש. לשרפה קטנה שאינה מסכנת, מתר לעשות פעולה שתגרום לשרפה להכבות מעצמה, למשל לשפך מים או מיץ מסביב למקום השרפה או לשים כוסות פלסטיק מלאות במים ליד השרפה כדי שהמים ישפכו ויכבו את האש. אבל לשרפה בגדל בינוני, או שרפה שאנו חוששים שעלולה להיות מסכנת, יש לקרוא למכבי האש **מייד!** אפלו בשבת, בגלל שה' אומר שפקוח נפש - והצלת חיים של אדם חשובים יותר מכל אסור או מצוה. (רואים כמה ה' אוהב אותנו?).

המלאכה הנקראת הוצאה מרשות לרשות כוללת הרבה מאוד פרטים. ההלכה שאסור להזיז שום דבר מ"רשות - מקום" אחד ל"רשות - מקום" אחר. לומדים על סוגי מקומות שונים. המקומות החשובים ביותר הם רשות היחיד, רשות הרבים וכרמלית.

רשות היחיד - זהו מקום פרטי, מתר לטלטל דברים בתוך רשות היחיד. הבית שלכם, החצר האחורית (אם היא מקפת גדר) ובית הכנסת הם דגמאות למקומות המהווים רשות היחיד. אסור לטלטל מרשות היחיד לרשות הרבים או לכרמלית. כשעושים ערוב (כמו שיש במרבית המקומות בארץ ישראל) אפשר להפוך כרמלית שתהיה כמו רשות היחיד גדולה כדי שנוכל לטלטל מחוץ לבית.

דרכי החסידות / הגדה של פסח

בהגדה, מספר על ארבעה בנים שיושבים בשלחן הסדר. הראשון הוא החכם, אחריו הרשע, התם ושאינו יודע לשאל.

מדוע נכתב הרשע ליד החכם? הוא צריך להיות אחרון!

הרבי ריי"צ מסביר שכל יהודי יעשה תשובה לפני שמשיח בא. אז אפלו הרשע, שלא רוצה לעשות תשובה יעשה!

איך נעזר לו לעשות תשובה? אם החכם נמצא ממש לידו, הוא יוכל לעזור לרשע לעשות תשובה.